

Елена. (Прекрито, цѣлува го) Хайде на добър часъ! И не се бави много.

Чапразовъ. Стига да е искрено. (Излиза).

Елена. (Остава сама. После презъ отворената врата вика: Калино! Заклучи антрето следъ господаря си!

Гласа на Калина. Отивамъ!

Елена. После оправи пжтеката и ела при мене.

(Мълчание)

(Елена като отива до телефона, постѣга да вземе слушалката, но спира се).

Елена. Нека се върне Калина! Малко съобразителностъ. Какво съмъ пощурѣла като гимназистка (Отива предъ огледалото, пудри се, черви устни. И като се погледва пакъ — протѣга се страстно) Кой каквото ще да казва, но само за тия трѣпки на ожиданието — бихъ дала... (Вслушва се) Тя е! (Отваря вратата) Хайде де, Калино!

II

(Влиза Калина)

Калина. Чакахъ до като трѣгне.

Елена. Азъ го видѣхъ, когато трѣгна... Какво ще го чакашъ. . . Половинъ часъ. . .

Готви се, готви се, като че отива да лѣтува

Калина. Рекохъ си да не поржча за нищо.

Елена. Е, поржча ли?

Калина. Нищо.

Елена. Сега можешъ да идешъ горе при другаркята си. Приказвайте си тамъ!